

Františkovo slovo

č. 89

Milosrdenství a misie

Od boha zázraků k zázraku Boha

Pokora přichází skrze pokoření

Napětí mezi milosrdenstvím a pravdou je plodné

Arcibiskup z Aleppa: pomozte nám zůstat v Sýrii

Popeleční středa dnem modliteb a postu za mír na Blízkém východě

Milosrdenství a spravedlnost

Kardinál Bo: rozklad rodiny ohrožuje svět více než terorismus

Mít víru a nemít strach před smrtí

Bůh vítězí pokorou - kázal papež František

výtah hlavních myšlenek z promluv papeže Františka a zpráv z Vatikánu. Plné znění naleznete na stránkách Radio Vaticana.

Milosrdenství a misie

Drazí bratři a sestry.

Den za dnem se hroužíme do Svatého roku milosrdenství. Pán svojí milostí řídí naše kroky, když procházíme Svatou branou a **vychází nám vstříc, aby navždy zůstal s námi, navzdory našim nedostatkům a našemu odporu**. Neúnavně vnímejme potřebu Jeho odpuštění, protože právě když jsme slabí, posiluje nás Jeho blízkost a umožňuje nám radostněji žít naši víru.

Chtěl bych dnes poukázat na těsnou spojitost mezi milosrdenstvím a misijním posláním. Jak připomněl svatý Jan Pavel II. „**Církev žije svým pravým životem, když vyznává a hlásá milosrdenství a přivádí lidi k jeho pramenům**“ (*Dives in misericordia*, 13). Jako křesťané máme odpovědnost být misionáři evangelia. Když obdržíme nějakou hezkou zprávu nebo učiníme nějakou krásnou zkušenost, cítíme přirozeně potřebu sdílet ji také s druhými. Ve svém nitru cítíme, že nemůžeme zadržovat radost, kterou jsme dostali, a chceme ji šířit. Vzbuzená radost nás nabádá, abychom ji sdíleli.

A stejně tak by tomu mělo být, když se setkáme s Pánem. Radost z tohoto setkání, z Jeho milosrdenství vede ke sdílení Pánova milosrdenství. Ba dokonce sama radost, kterou máme, když ji sdílíme, je konkrétním znamením toho, že jsme se opravdu setkali s Kristem. A není to projev proselytismu, nýbrž rozdávaní. **Dávám to, co mi dává radost**. Při četbě evangelia vidíme, že taková je zkušenost prvních učedníků. **Po prvním setkání s Ježíšem odešel Ondřej povědět to svému bratru Petrovi (srov. Jan 1,40-42), a stejně jednal Filip s Natanaelem (srov. Jan 1,45-46)**. Potkat Ježíše, znamená setkat se s Jeho láskou. Tato láska nás proměňuje a uschopňuje předávat druhým sílu, kterou dostáváme. V určitém smyslu bychom mohli říci, že dnem křtu každý z nás dostává nové jméno k tomu, které obdržel od maminky a tatínka, a tímto jménem je *Christoforos*. Co to znamená? „Ten, který nese Krista“. Je to jméno našeho postoje nositelů radosti z Krista, z Kristova milosrdenství. **Každý křesťan je Christoforos, tedy nositel Krista**.

Milosrdenství, které dostáváme od Otce, nám není dáno jako soukromá útěcha, ale činí z nás nástroje, aby se téhož daru dostalo také druhým. Mezi milosrdenstvím a misijním posláním existuje podivuhodná cirkulace. **Když žijeme z milosrdenství, stáváme se misionáři milosrdenství, a jsme-li misionáři, umožňuje nám to stále více růst v Božím milosrdenství**. Vezměme tedy vážně svoji křesťanskou existenci a snažme se žít jako věřící, protože jedině tak se může evangelium dotknout srdcí lidí, otevřít je k přijetí milosti lásky, k přijetí obrovského Božího milosrdenství, **kteřé zahrnuje všechny**.

Od boha zázraků k zázraku Boha

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

Vyprávění dnešního evangelia nás stejně jako minulou neděli opět uvádí do synagogy v Nazaretu, galilejské vesnici, kde Ježíš vyrůstal a všichni jej tam znali. Ten, který před nedávnem zahájil svoji veřejnou činnost, se nyní poprvé vrací a prezentuje se komunitě, shromážděné v sobotu v synagoze. **Přečte úryvek z proroka Izaiáše, který vypráví o budoucím Mesiáši, a na závěr prohlásí: „Dnes se naplnilo toto Písmo, které jste právě slyšeli“ (Lk 4,21)**. Ježíšovi rodáci zprvu užasnou a jsou plni obdivu, ale potom se zakaboní, začnou mezi sebou reptat a říkat si: proč tenhle, který tvrdí, že je zasvěcený Pánu, nezopakuje tady doma zázraky, které prý vykonal v Kafarnau a v dalších vesnicích? Ježíš tedy prohlásí: „Žádný prorok není vítaný ve svém domově“ (Lk 4,24) a odvolává se na velké proroky Eliáše a Elizea, kteří vykonal zázraky mezi pohany, aby poukázali na nevíru

svého lidu. To však přítomní vnímají jako urážku, rozhněvají se, vyženou Ježíše ven a bývali by Jej svrhli dolů ze srázu. On však mocí svého pokoje „prošel jejich středem a ubíral se dál“ (v.30). Nenastala totiž ještě jeho hodina.

Tento úryvek Lukášova evangelia nepodává pouhou rozepři mezi rodáky, jaká se občas strhne i v našich čtvrtích v důsledku různých závistí a nevraživostí, nýbrž vyjevuje pokušení, kterému je náboženský člověk – a my všichni – vždycky vystaveni a od kterého je třeba se rozhodně distancovat. Co je tímto pokušením? Je to **pokoušení považovat náboženství za lidskou investici a v důsledku toho se pouštět do „vyjednávání“ s Bohem ve snaze dosáhnout vlastních cílů**. Opravdové náboženství však přijímá zjevení Boha, který je Otcem a pečuje o každého svého tvora, včetně toho nejmenšího a z lidského hlediska nejvíce bezvýznamného. Právě v tom spočívá Ježíšova prorocká služba, hlásá totiž, že **žádná lidská situace nemůže být motivem vyloučení z Otcova srdce** a že jediným privilegiem z Božího hlediska je absence privilegií. Jediným privilegiem z Božího hlediska je nemít privilegia a patrony, ale být v Jeho rukou.

„Dnes se naplnilo toto Písmo, které jste právě slyšeli“ (Lk 4,21). Tím dneškem, ke kterému Kristus onoho dne odkázal, je každá doba. Platí to také pro nás na tomto náměstí a připomíná nám to aktuálnost a nezbytnost spásy, kterou Ježíš přináší lidstvu. Bůh vychází v ústřety mužům a ženám všech dob a míst v těch konkrétních situacích, ve kterých se nacházejí. Jde vstříc také nám. **On vždycky dělá první krok, přichází nás navštívit svým milosrdenstvím, pozvednout nás z prachu našich hříchů a vybízí nás, abychom přijali útěšnou pravdu evangelia a ubírali se cestami dobra**. Vždycky je to však On, který přichází, aby nás hledal a našel. Vraťme se do synagogy.

Toho dne byla v nazaretské synagoze zajisté také Jeho matka, Maria. Můžeme si představit ozvěny jejího srdce, které předjímalo muka pod křížem, když v synagoze spatřila Ježíše, jak je nejprve obdivován, potom odmítán, inzultován a je Mu vyhrožováno smrtí. Maria ve svém srdci plném víry uchovávala všechno. Ať nám pomůže k obrácení od boha zázraků k zázraku Boha, kterým je Ježíš Kristus.

Kázání z Domu sv. Marty

1.2.2016

Pokora přichází skrze pokoření

. Pokora je cesta svatosti – řekl papež František v kázání při ranní mši v kapli Domu sv. Marty. Petrův nástupce komentoval první liturgické čtení (2 Sam 15,13-14.30;16,5-13a), které líčí, jak král David s důvěrou v Pána přijímá pokoření. **Bůh odpouští hřích, „ale rány zkaženosti se hojí těžce“**, opakoval papež.

Král David „byl jen krok od zabřednutí ve zkaženosti“, ale prorok Nátan, poslaný Bohem, mu dal pochopit zlo, kterého se dopustil. Postava Davida – „hříšníka, ale světce“ – byla tématem papežovy homilie: **„David je hříšník, ale není zkažený, neboť kdo je zkažený, neuvědomuje si to“** – rozlišoval František.

„Je zapotřebí zvláštní milosti k proměně srdce toho, kdo je zkažený. David, který měl ušlechtilé srdce, říká: »Opravdu jsem zhřešil!«, uznává svoji vinu. A co odpovídá Nátan: »Hospodin ti odpouští hřích, nezemřeš, avšak zkáza, kterou jsi rozesel, vzroste. Zabil jsi nevinného, abys zakryl cizoložství. Proto se již nikdy nevzdálí meč od tvého domu.« (srov. 2 Sam 12,7-13) Bůh odpouští hřích, David se obrací, avšak rány zkaženosti se hojí těžce. Vidíme to v mnoha částech světa.“

David je nucen bránit se před svým - zkaženým - synem Absalomem, který proti němu vede válku. Král však shromáždí svoje stoupence, rozhodne se opustit město a zanechává tam Archu. Neužívá Boha na svoji obranu. Odchází, aby „zachránil svůj lid. A toto je cesta svatosti – zdůraznil papež František – je to cesta, na kterou se David vydal poté, co unikl zkaženosti.

S pláčem a se zahalenou hlavou opouští město a potká Šimeje, který jej inzultuje, zlořečí mu a označuje jej za krvežiznivce. David to přijímá s tím, že Šimej plní Hospodinův příkaz.

*„David pak praví svým služebníkům: »Hle, můj syn – Absalom – který vyšel z mých útroby, usiluje o můj život. Tím spíše tento Benjamínovec! Nechte ho zlořečit, jestliže mu to Hospodin poručil.« David umí rozeznávat znamení. Je to chvíle jeho pokoření, chvíle, kterou platí za svoji vinu, a dodává: »Snad Hospodin shlédne na mé soužení a splatí mi dobrem za kletbu tohoto dne« a svěřuje se do Pánových rukou. Taková je Davidova **cesta od zkaženosti až k tomu, že se svěřuje do Pánových rukou. A toto je svatost. To je pokora.**“*

„Myslím si – řekl papež – že každý z nás, když udělá nebo řekne něco špatného, hned se snažíme říci, že to není pravda. Anebo jednáme jako Šimej a odpovídáme ještě hůře. Pokora – pokračoval František – přichází do srdce pokořením. Není pokory bez ponížení a pokud nejsi schopen snést ve svém životě nějaká pokoření, nejsi pokorný. Je to matematicky prosté,“ zdůraznil papež.

*„Jedinou cestou k pokoře je ponížení. David dochází cíle, kterým je svatost, svým pokořením. Cíl svatosti, kterou Bůh dává svým dětem – dává církvi – nastává pokořením Jeho Syna, který se nechává inzultovat a přibít na kříž – nespravedlivě. **Boží Syn, který se ponižuje, je cestou svatosti.** A David svým postojem prorokuje toto Ježíšovo ponížení. Vyprošujme na Pánu pro každého z nás, pro celou církev, milost pokory, ale také milost pochopit, že **nelze být pokorným bez pokoření.**“*

Napětí mezi milosrdenstvím a pravdou je plodné

Vatikán/Irsko. Debaty kolem biskupské synody o rodině ukazují, že v katolicismu je pravda symfonická a musí sladit dva zdánlivě opačné póly. V tomto případě **pravdu a milosrdenství** – říká *arcibiskup Charles Brown*, apoštolský nuncius v Dublinu a dřívější dlouholetý pracovník Kongregace pro nauku víry. Během svého vystoupení na konferenci o situaci rodin v Irsku ujistil, že **veškeré úsilí papeže Františka směřuje k zachování těchto dvou nezbytných elementů v přístupu k manželství a rodině.** Jako příklad připomněl nedávnou promluvu svatého otce k Tribunálu Římské roty.

*„Tedy nezištná milosrdná Boží láska a nezadatelná pravda o manželství. V našem postoji k rodinám v současném světě je nutné zachovat jedno i druhé. Jinak upadneme do omylů, či přesněji do hereze. Slovo hereze totiž pochází z řeckého slova vybírat. A k herezi skutečně dochází obvykle tehdy, když se někdo hlásí k jednomu pólu, a druhý vylučuje. Ariáni například popírali Kristovo božství a hlásili se jen k Jeho lidství. Dokétismus naopak popíral lidství. Není možné vybírat si pouze jeden pól pravdy. Musíme být velmi obezřetní, abychom se nedopustili podobné chyby, pokud jde o tyto dva póly pravdy a milosrdenství, ve vztahu k manželství. Je nutné zachovat jedno i druhé. **Je nutné zachovat napětí, které mezi nimi panuje, protože je to napětí plodné,**“*

řekl arcibiskup Brown.

Arcibiskup z Aleppa: pomozte nám zůstat v Sýrii

Západem podporovaná emigrace Syřanů je v podstatě deportací. Zbavuje Sýrii vitálních sil, které jsou nezbytné k rekonstrukci země po válce. Nepomáhá však ani těm, kdo odjíždějí. Lepší život, který hledají, mohou nalézt jedině v Sýrii – domnívá se melchitský metropolita Aleppa, *arcibiskup Jean-Clément Jeanbart.*

V těchto dnech pobývá v Paříži na pozvání nadace *Kirche in Not*, aby podal svědectví o tom, co se v Sýrii děje, a ostrými slovy kritizuje západní země. Netají se tím, že je stále přesvědčenější o tom, že jeho vlast padla za oběť mezinárodnímu spiknutí. Za realitické řešení konfliktu považuje jedině ruský scénář, to znamená podporu prezidenta Bachara al-

Assada v boji proti všem povstalcům, včetně těch, o nichž se chybně mluví jako o umírněných. Arcibiskup Jeanbart zdůrazňuje, že prezident má silnou podporu národa a jeho odstoupení by vedlo k občanské válce a rozdělení Sýrie mezi sousední země.

V rozhovoru pro Vatikánský rozhlas melchitský arcibiskup z Aleppa upozorňuje na **zvláštní zodpovědnost křesťanů. Navzdory pětileté válce polovina věřících jeho diecéze zůstala na místě:**

*„Vím, že je to naše povinnost vůči všeobecné církvi, vůči všem, kdo tu byli před námi, a kteří za to, že zůstali a zachovali věrnost Kristu, platili nejvyšší cenu po dobu dvou tisíciletí. Mluví se o milionech mučedníků, kteří v Sýrii dali život za to, aby nezapřeli Krista. Musíme si uvědomit, že křesťané v Sýrii jsou prvními křesťany. Neobraceli je misionáři. V Ježíšových časech tu byly židovské komunity, které každý rok na letnice putovaly do Jeruzaléma. A Židé ze Sýrie byli v Jeruzalémě také toho dne, kdy Duch svatý sestoupil ve Večeřadle na apoštoly. Skutky apoštolské říkají, že tři tisíce Židů se tehdy obrátilo a přijalo křest. Ti se pak vrátili domů a dali počátek naší církvi. **Pokud nám dnes chcete pomáhat, pomozte nám zůstat v naší vlasti. Nepomůžete nám, když usnadňujete opouštění naší země.** Deportace našich věřících nikomu neslouží, ani nám, ani našim věřícím ani vám. Opakuji, pokud nám chcete pomáhat, pomozte k návratu míru do Sýrie, abychom v ní mohli zůstat,“* řekl Vatikánskému rozhlasu arcibiskup Jeanbart.

Popeleční středa dnem modliteb a postu za mír na Blízkém východě

Sýrie/Irák. Ukončení konfliktu v Sýrii si kladou za cíl rozhovory včera zahájené po několika odkladech v Ženevě. Očekávám, že budou komplikované a obtížné, připustil zmocněnec OSN pro Sýrii Staffan De Mistura, který zároveň potvrdil, že negociace oficiálně odstartovaly.

Souběžně se začátkem vyjednávání se křesťanští představitelé Sýrie a Iráku obrátili na nadaci *Kirche in Not* s prosbou, aby rozšířila jejich apel nadepsaný "Poneseš jeden den jejich kříž?" a vyhlásila **Popeleční středu, 10. února, za den modliteb a postu za mír na Blízkém východě.** Chaldejský patriarcha Bagdádu Luis Raphael I. Sako a melchitský patriarcha Řehoř III. Laham vybízejí všechny křesťany, aby se toho dne sjednotili v modlitbě. Od počátku syrské krize v březnu 2011 nadace *Kirche in Not* realizovala množství projektů na podporu obyvatelstva obou zemí, ale nyní, píše oba patriarchové, potřebujeme prosit o milosrdenství Našeho Pána.

Generální audience

3.2.2016

Milosrdenství a spravedlnost

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

Písmo svaté nám představuje **Boha jako nekonečné milosrdenství, ale také jako dokonalou spravedlnost. Jak smířit obojí?** Jak skloubit milosrdenství s požadavkem spravedlnosti? Mohlo by se zdát, že jde o dva protiklady, ale **ve skutečnosti tomu tak není, protože právě Boží milosrdenství naplňuje opravdovou spravedlnost.** Avšak, o jakou spravedlnost se jedná?

Představíme-li si zákonného správce spravedlnosti, vidíme, že ten, kdo se považuje za oběť nějaké zvěle, obrací se k soudci a požaduje, aby byla zjednána spravedlnost. Jde o retribuční spravedlnost, která uděluje viníkovi trest podle principu, že každý má dostat, co mu náleží. Jak říká kniha Přísloví: „Kdo zakládá spravedlnost, jde k životu, kdo následuje zlo, jde ke smrti“ (11,19). Mluví o tom také Ježíš v podobenství o vdově, která opakovaně přicházela za soudcem a říkala: „Zastaň se mě proti mému odpůrci“ (Lk 18, 3). Tato cesta však ještě nevede k opravdové spravedlnosti, protože **ve skutečnosti zlo nepřemáhá, ale pouze zastavuje. Jedině odpověď dobra může doopravdy přemoci zlo.**

A to je tedy další způsob, jak zjednat spravedlnost, a Bible ho před nás klade jako hlavní cestu, po níž je třeba se vydat. **Jde o postup, který se nedovolává soudce a spočívá v tom, že se oběť obrací přímo k viníkovi a vyzývá jej k obrácení, pomáhá mu pochopit, že jedná špatně, odvolává se na jeho svědomí a ten, když nakonec prozírá a uzná svoje pochybení, může se otevřít odpuštění, které mu nabízí poškozená strana.** A to je krásné, v důsledku přesvědčení o tom, co je zlo, se srdce otevírá nabízenému odpuštění. Toto je způsob, jak řešit rozpory v rodinách, ve vztazích mezi manžely nebo rodiči a dětmi, kde **poškozený miluje viníka a přeje si zachovat vztah, který jej pojí s druhým.** Nepřetínat tento vztah.

Zajisté, je to obtížná cesta. Vyžaduje, aby poškozený byl ochoten odpustit a přál si záchranu a dobro toho, kdo jej poškodil. **Jedině tak může spravedlnost triumfovat,** protože, uzná-li viník zlo, jehož se dopustil, a přestane jej páchat, **pak zlo pomíjí, a ten, kdo byl nespravedlivý, stává se spravedlivým,** protože mu bylo odpuštěno a pomoženo, aby našel cestu dobra. **A právě sem patří odpuštění a milosrdenství.**

Tak jedná Bůh s námi hříšníky. Pán nám nepřetržitě nabízí svoje odpuštění, pomáhá nám je přijmout a uvědomit si vlastní špatnost, aby nás od ní mohl osvobodit. **Bůh totiž nechce naše odsouzení, nýbrž záchranu. Bůh nechce odsoudit nikoho.** Někdo z vás se mne může zeptat: „Ale otče, Pilát si zasloužil odsouzení? Bůh jej chtěl?“ – Nikoli! Bůh chtěl zachránit Piláta a také Jidáše, všechny! Milosrdný Pán chce zachránit každého. Problémem je nechat vstoupit Boha do srdce. Všechna slova proroků jsou vášnivou a láskyplnou výzvou, která hledá naše obrácení. To je to, co praví Pán skrze proroka Ezechiela: „Mám snad zalíbení v zločincově smrti [...] anebo spíše chci, aby změnil své chování a byl živ?“ (18,23; srov. 33,11); v tom má zalíbení Bůh.

Takové je srdce Boha, srdce Otce, který miluje a chce, aby jeho děti žili dobře a spravedlivě a žili proto v plnosti a byli šťastni. **Otcovo srdce sahá dál než náš úzký pojem spravedlnosti a otevírá nás nekonečným horizontům svého milosrdenství.** Otcovo srdce s námi nejedná podle našich hříchů, jak praví Žalmista: **„Nejedná s námi podle našich hříchů, ani podle našich vin nám neodplácí“** (Žl 103,9-10). A právě otcovské srdce chceme potkat, když jdeme do zpovědnice. Možná nám poví něco, co nám umožní lépe pochopit zlo. Do zpovědnice jdeme všichni hledat Otce, aby nám pomohl změnit život; Otce, který nám dodá sílu jít dál; Otce, který nám odpustí v Božím jménu. Být zpovědníkem je proto obrovská odpovědnost, protože syn či dcera, který k tobě přichází, hledá pouze Otce. A Ty, knězi, jsi ve zpovědnici a zaujímáš místo Otce, který zjednává spravedlnost milosrdenstvím.

Kardinál Bo: rozklad rodiny ohrožuje svět více než terorismus

Filipíny. Zatímco Asie a Afrika bojují o přežití chudých a utlačovaných rodin, bohaté země odklánějí pozornost od chudoby a útlaku a mluví o nových formách rodiny, o novém pojetí rodičovství – řekl kardinál Charles Maung Bo, papežský legát na v neděli zakončeném Mezinárodním eucharistickém kongresu na Filipínách. Tento arcibiskup myanmarského Rangúnu a člen kongregace salesiánů mluvil o pokusech některých států zničit rodinu legislativní cestou, což označil za smrtelné nebezpečí, které ohrožuje lidstvo více než terorismus.

Vedle ostrého odsouzení těch, kdo ohrožují základy života a rodiny, kardinál Bo vyzdvihl roli Filipín jako majáku evangelizace pro třetí tisíciletí. **„Eucharistie je zasetá uvnitř rodin a klíčí v jejím nitru. Rodina je místem prvního přijímání, je prvotním jádrem církve – a je také místem, kde se každý den láme chléb“.** Proto musí být chráněna, podporována a živena – dodal barmský kardinál.

Připomněl také, že papež František v posledních třech letech formuloval tři velké obavy, které se týkají celého světa: totiž ohrožení rodiny, nespravedlnosti v oblasti životního prostředí a

nespravedlnosti v hospodářství. Avšak největší z těchto hrozeb se týká rodiny, zdůraznil papežský legát, a dodal, že s pochopením tohoto strašlivého ohrožení jsou problémy i uvnitř katolické církve.

Mít víru a nemít strach před smrtí

Tím nejkrásnějším, co můžeme druhým předat, je víra – řekl papež František v homilii při ranní mši v kapli Domu sv. Marty. Vybídnul také k **odmítnutí strachu před smrtí, která je pouhým přechodem.**

První liturgické čtení dnes líčí smrt krále Davida (1 Král 2,1-4.10-12). „V každém životě nastává konec – uvedl Svätý otec – a toto pomýšlení se nám nelíbí. Stále se zastírá, ale je to každodenní realita. Myšlenka na tento poslední krok je světlem, které osvětluje život, je skutečností, kterou máme mít neustále před sebou.“

„V jedné ze střeďečnických audiencí byla mezi nemocnými jistá stará řeholnice s rozzářenou a pokojnou tváří. »Kolik je vám let, sestro?« - zeptal jsem se a ona mi s úsměvem odpověděla: »Osmdesát tři, svůj životní běh však už končím, abych začala ten další spolu s Pánem. Mám totiž rakovinu slinivky«. Takto v pokoji ona žena prožívala svůj intenzivní zasvěcený život. Neměla ze smrti strach. »Svůj životní běh už končím, abych začala ten další«. Je to přechod. Tyto věci nám prospívají.“

David kraloval nad Izraelem čtyřicet let, ale i čtyřicet let uplyne – řekl dále papež František. Před smrtí David povzbuzuje syna Šalomouna k zachování Pánova Zákona. On v životě hřešil mnoho, ale naučil se prosit o odpuštění a církev jej nazývá svätý král David. Hříšník, ale světec. **Nyní ve chvíli smrti zanechává synu „to nejkrásnější a největší dědictví, které muž či žena mohou nechat svým potomkům: víru.“**

*„Když se pořizuje závěť, lidé říkají: »Tomu nechám to a tam tomu ono..« Ano, dobře, ale nejkrásnějším odkazem, největším odkazem, který muž či žena mohou předat svým dětem je víra. A David pamatuje na Boží přísliby, pamatuje na vlastní víru v tyto přísliby a připomíná je synovi. **Zanechává víru jako dědictví.** Když při obřadu křtu předáváme rodičům zapálenou svíci, světlo víry, říkáme jim: »Zachovej ji, nech ji v tvém synu či dceři růst a zanech ji jako odkaz.« Zanechat víru jako dědictví, tomu nás učí David, který umírá tak prostě jako každý člověk. Dobře však ví, co synovi poradit a co je nejlepším dědictvím, které mu zanechává: nikoli království, ale víra!“*

„Prospěje nám položit si otázku – uzavíral papež. – **Jaký odkaz zanechá můj život?**“

„Zanechám odkaz muže či ženy víry? Zanechám svým toto dědictví? Prosme Pána o dvě věci: nemít strach z tohoto posledního kroku jako ona sestra na střeďečnické audienci. »Svůj běh končím a začnu další« - nemít strach. A za druhé, abychom po sobě všichni mohli zanechat jako ten nejlepší odkaz víru, víru ve věrného Boha, který je neustále při nás, Boha, který je Otcem, a nikdy neklame.“

Bůh vítězí pokorou - kázal papež František

Boží styl není shodný s lidským, protože **Bůh vítězí pokorou, jak ukazuje smrt největšího z proroků, Jana Křtitele, který Kristu připravil cestu a pak se stáhnul stranou.** Papež František při ranní eucharistii v Domě sväté Marty takto komentoval dnešní evangelium (Mk, 6,14-29).

Největší z lidí, člověk svätý a spravedlivý, který lid připravil na příchod Mesiáše, končí popravou v temnotě vězeňské cely a zcela sám. Odsoudila jej pomstychtivá nenávisť jedné

královny a zbabělost jednoho podřízeného krále. A přece právě takto Bůh vítězí, poznamenal papež František, který při homilii znovu přečetl evangelium, které vypráví o životním konci Jana Křtitele.

*“Jan Křtitel – mezi těmi, kdo se narodili z ženy, nepovstal nikdo větší. To nám říká Janova kanonizační formule, kterou však nevyslovil papež, nýbrž Ježíš. Onen muž je největší z těch, kdo se narodili z ženy. **Podle Ježíšovy kanonizace je to největší ze světců.** A tento muž končí ve vězení, s podřezaným hrdlem. Poslední věta jeho příběhu zní téměř rezignovaně: Když o tom uslyšeli Janovi učedníci, přišli, vzali jeho tělo a pochovali ho do hrobu. Tak skončil největší muž narozený z ženy a velký prorok. Poslední z proroků – jediný, kterému bylo povoleno spatřit naději Izraele.”*

Papež František se nezastavil na povrchu evangelního vyprávění, ale pokusil se vstoupit do Janovy cely, a zkoumat duši onoho hlasu, který volal na poušti a křtil zástupy ve jménu Toho, který má ještě přijít. Tato duše je nyní spoutána nejenom mřížemi svého vězení, ale dost možná, uvažoval papež, také nahlodávaná pochybnostmi, které ji navzdory všemu drásají.

*“Ve vězení totiž trpěl také vnitřní trýzní, či, chceme-li použít toto slovo, mučením pochybností. Možná se sám sebe ptal: “Nezmýlil jsem se? Tento Mesiáš není takový, jak jsem si ho představoval...” A vyslal své učedníky za Ježíšem, aby na něj naléhali: “Řekni, řekni nám pravdu, jsi to ty, kdo má přijít?” Ona pochybnost totiž Jana soužila. Možná si říkal: “Snad jsem chybil, když jsem hlásal příchod někoho, kdo jím doopravdy není? Podvedl jsem lid?” Utrpení a vnitřní samota tohoto muže...” **On musí růst, já však se menšit**” – avšak menšit se takto: v duši, v těle, ve všem...”*

Menšit se – takový byl Janův život, zopakoval papež František. Byl to velikán, který nevyhledával vlastní slávu, nýbrž slávu Boží, a který končí velmi prozaickým způsobem a v anonymitě. **Avšak tímto svým postojem, uzavíral papež, připravil cestu Ježíši, který nakonec zemřel podobně** – sám, v úzkostech a opuštěn učedníky.

*“Prospěje nám, když si dnes přečteme tento úryvek z šesté kapitoly Markova evangelia. Přečíst si ten příběh a zjistit, jak Bůh vítězí. **Boží styl není shodný s lidským.** Prosme Pána o milost pokory, jakou měl Jan, abychom si nepřisvojovali zásluhy jiných a jejich slávu. A především **prosme o milost, aby se v našich životech utvářel prostor, kde poroste Ježíš, zatímco my se stále budeme menšit, a to až do konce.**”*

Zněla závěrečná prosba z dnešní ranní homilie papeže Františka.